

KIND EN STEEN

tussen de klare oogkristallen weggedoken,
naar geuren gebogen viooltje,
rose cyclamen,
en lieflijke hoedster des mondboogs.
Teken van vraag en van zoete ironie,
en verlokking tot stoeiende zoenen. . . .

Maar ik b n geen dichter en moet dus in zakelijk proza trachten te zeggen, wat ik van Vreneli's stenen kopje denk. Hoe de lichtheid van de open vlechtenring het gezicht al zijn gevulde zwaarte ontnemt en daaraan libellen-luchtigheid verleent; de zuiver getekende oren alle dikte schijnen op te vangen in de broze en toch zo plastische schelp, juist daar, waar ook de haarplooiën samenkomen. De ogen, nog niet gans open, eerder peinzend dan zoekend, vol droom in de hoeken en loom van verlangen onder de even-getekende wenkbrauwen. Het voorhoofd klaar en onproblematisch, maar van gothieke hoogte en intelligent. Het harmonieert alles op de stoorloze wijze van alle onrepareerbare schoonheid.

Gij moogt dan menen dat ik verliefd ben op Vreneli en haar slechts eenzijdig zie. Maar is verliefdheid soms  ok geen schoonheidsaandoening en mijn eenzijdigheid niet die der ware minnaars?

V

De lezers en de beeldhouwer en zijn modellen mogen mij dit divageren over zeven kinderkopjes niet al te euvel duiden. Ik sprak slechts over kind en steen, niet over mensen zoals wij die kennen in het dagelijks leven. Van kunstcritisch standpunt mag mijn doen gerust een ergerlijk „hineininterpretieren” heten. Elk genieten is immers het in de dingen projecteren van onszelf, het concave in de wereld om ons vullen met het eigen heimelijk verlangen; en een tasten langs al het convexe om de zoete moederborsten van verloren dromen weer te vinden. Kunst is zinnelijkheid, en het vergeestelijkingsproces komt achteraf, is slechts een poging tot verantwoording van het onverantwoordelijk uitleveren van onszelf aan het object der kunst. Het ene sluit het andere niet uit; het een behoeft het andere zelfs niet te vertroebelen, kan zelfs zonder invloed blijven. Maar zoals de intuïtie door de redenering wordt bevestigd en gesterkt, zo kan bijna elke emotie, en die van het schone heel bijzonder, in verstandelijk begrijpen een consolidatie vinden, die de vluchtige emotie